

Orzeczenie

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych

z dnia 21 stycznia 2015 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Waldemar Lewandowski

Sędzia sprawozdawca: r. pr. Tomasz Fox

Sędzia: r. pr. Jacek Dzedzyk

Protokolant: apl. radc. Katarzyna Cierniewska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Magdaleny Kotulli

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 25.11.2014r., 2.12.2014 r. i 21.01.2015 roku sprawy z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu
obwinionemu o to, że:

w dniu 12 listopada 2013 r. działając w imieniu i na rzecz prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą wniósł do Sądu Okręgowego Wydział pozew o zapłatę kwoty 763.468,95 zł. przeciwko odpowiedzialnej solidarnie, jako inwestor, wobec wraz z generalnym wykonawcą tj. z siedzibą na rzecz której radca prawny świadczył pomoc prawną do stycznia 2014 r., tj. naruszył art. 22 ust. 2 lit. c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego., tym samym popełnił przewinienie dyscyplinarne określone treścią art. 64 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U 2014 poz. 637), w związku z art. 22 ust 2 lit. c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

ORZEKA

1. uznaje radcę prawnego winnym zarzucanego mu czynu, a to, że nie powstrzymał się od występowania na rzecz nowego klienta tj. pomimo faktu posiadania wiedzy iż pozwana odpowiada solidarnie z na rzecz którego świadczył pomoc prawną do stycznia 2014 roku, to jest czynu objętego normą art. 22 ust. 2 lit. c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, czyli popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. 2014 r., poz. 637) i w związku z treścią art. 65 ust. 1 pkt 3a tej ustawy **orzeka karę pieniężną w kwocie 5000,00 zł (słownie pięć tysięcy złotych) oraz na podstawie art. 65 ust.2a wyżej powołanej ustawy o radcach prawnych dodatkowo orzeka zakaz wykonywania patronatu na okres dwóch lat.**
2. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych ustala koszty postępowania na kwotę 1358,30 zł i kosztami tymi obciąża radcę prawnego

Pouczenie:

Stosownie do treści art. 70⁴ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. 2014 r. poz. 637) od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych, które należy wnieść za pośrednictwem tutejszego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o terminie i trybie wniesienia odwołania.

Jacek Jędrzejko

[Signature]

[Signature]

OSD 53/14

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie zgodnie z art. 68¹ ust1 w związku z art. 70² ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: z dnia 25 marca 2014 r., Dz.U. z 2014 r., poz. 637 ze zm.) postępowanie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted] zainicjowało wpłynięcie do Sądu wniosku o rozpoznanie sprawy w postępowaniu dyscyplinarnym Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted] z dnia 20 października 2014 r. (sygn. akt: [redacted]).

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP [redacted] wniósł o rozpoznanie sprawy w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko radcy prawnemu [redacted] o to, że:

w dniu 12 listopada 2013 r. działając w imieniu i na rzecz [redacted] prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [redacted] wniósł do Sądu Okręgowego [redacted] pozew o zapłatę kwoty 763.468,95 zł. przeciwko [redacted] odpowiedzialnej solidarnie, jako inwestor wraz z generalnym wykonawcą, który został przyzwany w tej sprawie, tj. [redacted] z siedzibą [redacted], na rzecz której radca prawny [redacted] świadczył pomoc prawną do stycznia 2014 r., tj. naruszył art. 22 ust. 1 lit. a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W tym miejscu należy dodać, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted] na rozprawie w dniu 21 stycznia 2015 r. zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 399 § 1 ustawy z dnia z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 1997r., Nr 89, poz. 555 ze zm.) poinformował obecne na rozprawie strony, iż nie wychodząc poza granice wniosku o rozpoznanie sprawy w postępowaniu dyscyplinarnym Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted] z dnia 20 października 2014 r. (sygn. akt: [redacted]) czyn Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dokonał zmiany kwalifikacji czynu objętego w/w wnioskiem na opisaną w art. 22 ust 2 lit. c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony radca prawny Jan Wąsowicz w dniu 22 września 2014 r., udzielając obszernych wyjaśnień do protokołu przesłuchania w charakterze obwinionego przyznał, iż świadczył pomoc prawną na rzecz [redacted] z siedzibą [redacted] przez okres 30 lat.

DOWÓD: protokołu przesłuchania obwinionego z dnia 22.09.2014 r. (k. 75-76)

Radca prawny Jan Wąsowicz, w ramach obsługi prawnej [redacted]

[redacted] z siedzibą [redacted] reprezentował tę spółkę w postępowaniu przed Krajową Izbą Odwoławczą.

Wymaga podkreślenia, iż przedmiotem tego postępowanie przed Krajową Izbą Odwoławczą było zamówienie udzielonego przez [redacted] w zakresie generalnego wykonawstwa, które w wyniku postępowania przed KIO zostało udzielone [redacted]

DOWÓD: protokołu przesłuchania obwinionego z dnia 22.09.2014 r. (k. 75-76)

W dniu 12 listopada 2013 r. obwiniony jako pełnomocnik [redacted] prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [redacted] wniósł pozew o zapłatę kwoty 763.468,95 zł. przeciwko [redacted]

DOWÓD: pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym z dnia 12.11.2013 r., w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym [redacted], sygn. akt: [redacted] (k.6-17) wraz z nakazem zapłaty z dnia 11.12.2013 r. (k.20),
sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 31 grudnia 2013 r. (k.21-k.30),
pismo procesowe powoda z dnia 22.01.2014 r. (k.36 - 43)
dalsze pisma procesowe sygn. akt: [redacted] (k. 44 -54).

Radca prawny [redacted], w/w pozwie wskazał, że strona powodowa odpowiada w tej sprawie za roboty wykonane przez podwykonawcę na zasadzie wynikającej z przepisu art. 647¹ § 5 kodeksu cywilnego, tj. solidarnie z generalnym wykonawcą.

DOWÓD: pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym z dnia 12.11.2013 r., w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym [redacted], sygn. akt: [redacted] (k.6-17),

Zgodnie ze stanem faktycznym sprawy zawisłej przed Sądem Okręgowym [redacted] z siedzibą [redacted] na rzecz której radca prawny [redacted] świadczył pomoc prawną do stycznia 2014 r. i w imieniu której doprowadził po przeprowadzeniu postępowania przed Krajową Izbą Odwoławczą do zawarcia umowy z [redacted] trybie zamówień publicznych.

DOWÓD: protokołu przesłuchania obwinionego z dnia 22.09.2014 r. (k. 75-76)

W związku z faktem solidarnej odpowiedzialności [redacted] z siedzibą [redacted] została przypozwana do udziału w tej sprawie przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 grudnia 2013 r.

DOWÓD: sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 31 grudnia 2013 r. (k.21-k.30),

Obwiniony w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2014 r., w odpowiedzi na sprzeciw złożony w sprawie przed Sądem Okręgowym [redacted] powołał się na dokumenty, które zdaniem pokrzywdzonej nie mogły znajdować się w posiadaniu Pana [redacted] nowego klienta obwinionego radcy prawnego, którego reprezentował w sprawie o Sygn. akt: [redacted] jako powoda. Dokumenty te (polecenia zmiany z dnia 15 maja 2013 r., 17 maja 2013 r., 21 maja 2013 r., stanowisko Inżyniera Kontraktu z dnia 3 czerwca 2013 r. oraz pismo strony pozwanej z dnia 7 maja 2013 r. o konieczności wprowadzenia robót dodatkowych) jak podnosi pokrzywdzona posiadał radca prawny [redacted] z racji świadczenia pomocy

12/18
prawnej na rzecz [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]

DOWÓD: pismo procesowe powoda z dnia 22.01.2014 r. (k.36 - 43)

Sąd zważył co następuje :

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina obwinionego radcy prawnego [REDAKTOWANE], jak i okoliczności popełnienia przez niego przewinienie dyscyplinarne nie budzą wątpliwości.

Bezspornym jest, iż obwiniony świadczył pomoc prawną na rzecz [REDAKTOWANE] z siedzibą [REDAKTOWANE], do stycznia 2014 r. i w imieniu której doprowadził po przeprowadzeniu postępowania przed Krajową Izbą Odwoławczą do zawarcia umowy z [REDAKTOWANE] w trybie zamówień publicznych (protokół przesłuchania obwinionego z dnia 22.09.2014 r. (k. 75-76)).

Okolicznością bezsporną jest również dalsze postępowanie obwinionego, który w dniu 12 listopada 2013 r. jako pełnomocnik [REDAKTOWANE] prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [REDAKTOWANE] wniósł pozew o zapłatę kwoty 763.468,95 zł. przeciwko [REDAKTOWANE] (co znajduje potwierdzenie w pozwie o zapłatę w postępowaniu nakazowym z dnia 12.11.2013 r., w sprawie toczącej się przed Sądem [REDAKTOWANE] sygn. akt: [REDAKTOWANE] (k.6-17)). Radca prawny [REDAKTOWANE] w/w pozwie wskazał, że strona powodowa [REDAKTOWANE] odpowiada w tej sprawie za roboty wykonane przez podwykonawcę na zasadzie wynikającej z przepisu art. 647¹ § 5 kodeksu cywilnego - solidarnie z generalnym wykonawcą [REDAKTOWANE]

Reasumując, wszystkie opisane dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem sądu żadnych wątpliwości co do tego, że obwiniony winny jest popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego. Swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 64 ust 1 pkt 2 w związku z art. 22 ust. 2 lit. c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego).

Obwiniony bowiem naruszył zasady etyki radcy prawnego w ten sposób, że w dniu 12 listopada 2013 r. działając w imieniu i na rzecz pana [REDAKTOWANE] prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [REDAKTOWANE] wniósł do Sądu [REDAKTOWANE] pozew o zapłatę kwoty 763.468,95 zł. przeciwko [REDAKTOWANE] odpowiedzialnej solidarnie, jako inwestor wobec [REDAKTOWANE] wraz z generalnym wykonawcą tj. [REDAKTOWANE] z siedzibą [REDAKTOWANE] na rzecz której radca prawny [REDAKTOWANE] świadczył pomoc prawną do stycznia 2014 r., zamiast powstrzymać się od występowania na rzecz nowego klienta pana [REDAKTOWANE] w szczególności w sytuacji, gdy wiedza posiadana przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] w sprawach [REDAKTOWANE] mogłaby dać jakiegokolwiek korzyści nowemu klientowi panu [REDAKTOWANE]

Zgodnie z art. 22 ust. 2 lit. c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego:

„Art. 22.(...)2. Radca prawny ma również obowiązek powstrzymać się od występowania na rzecz nowego klienta, jeśli występuje ryzyko naruszenia zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta lub, jeśli posiadana przez niego wiedza o sprawach poprzedniego klienta dałaby nowemu klientowi nieuzasadnioną przewagę, w szczególności gdy:

(...)c) wiedza posiadana przez radcę prawnego w sprawach innego klienta mogłaby dać jakiegokolwiek korzyści nowemu klientowi; (...)”

W tym miejscu Sąd odwołuje się do dotychczasowego piśmiennictwa i orzecznictwa.

Mecenas Jerzy Naumann w komentarzu: *J. Naumann, Zbiór Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu. Komentarz. Warszawa 2012* omawiając §22 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu: (*§22 Adwokatowi nie wolno podjąć się prowadzenia sprawy ani udzielić pomocy prawnej, jeżeli:*

- a) udzielił wcześniej pomocy prawnej stronie przeciwnej w tej samej sprawie lub w sprawie z nią związanej;
- b) brał udział w tej sprawie, wykonując funkcję publiczną;
- c) osoba, przeciwko której ma prowadzić sprawę, jest jego klientem, choćby w innej sprawie;
- d) zawodowy pełnomocnik będący dla niego osobą najbliższą prowadzi sprawę lub udzielił już pomocy prawnej stronie przeciwnej w tej samej sprawie lub w sprawie z nią związanej.”) – odwołał się do orzecznictwa sądów dyscyplinarnych tego samorządu zawodu zaufania publicznego:

„(...)Obwiniona przyjmując zlecenie od spółki X przeciwko spółce Y w warunkach poprzedniego prowadzenia szeregu spraw tej ostatniej spółki naruszyła zakaz postępowania obowiązujący bezwzględnie adwokata (§ 22) w sytuacjach konfliktu interesów; jest to jedna z naczelnych zasad obowiązujących adwokata wykonującego zawód zaufania publicznego i szczególnego stosunku zaufania łączącego go z klientem. Zakaz ten bezwzględnie obowiązuje adwokata również wtedy, gdy poprzednio zastępowana osoba przestała być jego klientem.

Biorąc bowiem pod uwagę charakter zastępstw, w szczególności w sprawach gospodarczych należy przyjąć, że między dotychczas zastępowaną stroną a pełnomocnikiem powstają relacje kształtujące zaufanie do pełnomocnika m.in. poprzez przekazywanie określonej wiedzy o działalności gospodarczej, które funkcjonują odpowiednio długo.

Sam bowiem fakt udzielenia przez adwokata pomocy prawnej stronom przeciwnym powoduje odpowiedzialność adwokata bez względu na zakres tej pomocy. Właśnie powołana wcześniej zasada egzemplifikowana jest w przepisach § 21, 22 zaś funkcjonuje w sposób bezwzględnie obowiązujący, o czym obwiniona zobowiązana była wiedzieć w chwili przystępowania do adwokatury.

Doszło zatem do naruszenia zaufania zarówno do obwinionej, jak i naruszenia interesów adwokatury - orz. WSD z 5.12.2009 r., WSD 67/09.(...)”

Sąd Najwyższy również w kilku swoich orzeczeniach dokonał wykładni § 22 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, zdaniem Sądu korzystanie z tego dorobku orzeczniczego jest użyteczne, przy dokonywaniu wykładni art. 22 ust. 2 lit. c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

I tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt: SDI 7/12, wskazał:

„1. Ustawową podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów i aplikantów adwokackich stanowi przepis art. 80 Prawa o adwokaturze. Zasady etyki i godności zawodu adwokata nie mają rangi ustawowej i jako takie nie mogą stanowić samodzielnej podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej. Regulacje zawarte w Zbiorze Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu Adwokata - uchwałe Naczelnej Rady Adwokackiej, powinny być zatem powoływane jako podstawa odpowiedzialności dyscyplinarnej, ale w związku z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze, a nie samodzielnie. Sąd Dyscyplinarny odwołał się wprawdzie w swoim orzeczeniu do tej ustawy, ale tylko do stosownego przepisu stanowiącego podstawę wymierzenia kary dyscyplinarnej. Uchybienie to, biorąc pod uwagę treść art. 80 ustawy - Prawo o adwokaturze, który wprost odwołuje się do zasad etyki lub godności, ma jednak drugorzędne znaczenie, a wracając do zarzutu kasacji i granic zaskarżenia w niej określonych nie mogło stanowić podstawy innych poczynań Sądu Najwyższego, poza zaakcentowaniem tej nieprawidłowości, występującej czasami w praktyce sądów dyscyplinarnych.

2. Nie każda różnica w ocenie co do wymiaru kary może stanowić podstawę do korekty tego wymiaru. Zawarty w kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary jest zarzutem dotyczącym kategorii ocen, uwzględnic przy tym należy, że art. 91b ustawy - Prawo o adwokaturze mówi o rażącej niewspółmierności kary. Analiza językowa określenia rażąca wskazuje na to, że dojść musi do znaczącej, wyraźnej różnicy w ocenach odnośnie wymiaru kary między sądem pierwszej instancji a sądem odwoławczym albo między tymi sądami a sądem kasacyjnym, aby mogło dojść do zmiany lub uchylecia orzeczenia. Innymi słowy, nie każda różnica w ocenie co do wymiaru kary może stanowić podstawę do korekty tego wymiaru. Jednym z czynników limitujących wymiar kary dyscyplinarnej jest w tego rodzaju sprawie rodzaj i niejako ciężar gatunkowy naruszonej zasady etyki i godności zawodu. Postępowanie sprzeczne z zasadą określoną w § 22 ust. 1 lit. a Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu - uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 10 października 1998 r. (obecnie zgodnie z obwieszczeniem Prezydium Nr A z 14 grudnia 2011 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu jest to § 22 lit. a uznać należy za delikt dyscyplinarny o znacznym stopniu szkodliwości dla godności zawodu adwokata.

Jednoznaczne stanowisko zajmowano w tej kwestii w orzecznictwie sądów dyscyplinarnych (zob. Z. Krzemiński, Etyka adwokacka. Teksty, orzecznictwo, komentarz, Kraków 2003, s. 104-109). Sąd Dyscyplinarny Rady Adwokackiej w Wilnie stwierdził, że "nie tylko prowadzenie jednej i tej samej sprawy z plenipotencji obu stron biorących udział w sprawie jest sprzeczne z obowiązkami zawodowymi

adwokata, lecz także udzielanie porad obu stronom roszcącym wzajemne pretensje nader poważnie (podkr. SN) koliduje z obowiązkami wynikającymi z przynależności do zawodu adwokackiego" (zob. orzeczenie SD w Wilnie z dnia 9 lutego 1937 r., Ds. 40/36, publikowane w Sprawozdaniu Rady Adwokackiej w Wilnie za lata 1936/37, s. 67). W innym orzeczeniu postępowanie takie określono jako sprzeczne z naturą pracy zawodowej adwokatury i narażające na możliwość utraty zaufania obydwóch stron (zob. orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 16 maja 1959 r., WKD 103/58, Palestra 1959, nr 10, s. 111-112). Poglądy wówczas wyrażone uznać trzeba za w pełni aktualne."

W postanowieniu z dnia 30 marca 2006 r. Sąd Najwyższy (sygn. akt: SDI 1/06): wskazał: „W § 22 ust. 1 lit. a Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu chodzi wyłącznie o przewinienie formalne, charakteryzujące się udzieleniem wcześniej pomocy prawnej stronie przeciwnej w tej samej sprawie lub w sprawie z nią związanej. Liczy się więc sam fakt udzielenia takiej pomocy prawnej, natomiast nie ma znaczenia dla bytu przewinienia adwokata, czy uzyskaną wówczas wiedzę wykorzysta w przyszłości przeciwko stronie w tej sprawie bądź w innych sprawach. Również nie da się usprawiedliwić udzielenia pomocy stronom okolicznością, że adwokat nie odniósł korzyści materialnej. Takie postępowanie zawsze jest bowiem rażąco sprzeczne z istotą pracy zawodowej adwokatury i może doprowadzić do utraty zaufania zarówno obydwu stron, jak też innych osób chcących korzystać z pomocy prawnej.”

W ocenie sądu wymierzona obwinionemu zgodnie z art. 65 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: z dnia 16 grudnia 2009 r., Dz.U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 ze zm.) kara pieniężna w kwocie 5000,00 zł (pięć tysięcy złotych) oraz dodatkowo kara zakazu wykonywania patronatu na okres dwóch lat jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy.

Wymierzając karę pieniężną w kwocie 5000,00 zł (pięć tysięcy złotych) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę, iż biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu (pозew wniesiony 12 listopada 2013 r. o zapłatę kwoty 763.468,95 zł) sąd w przypadku wygrania sprawy zasądziłby obwinionemu opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego w wysokości ustalonej zgodnie z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) w kwocie nie niższej niż 7200,00 zł (siedem tysięcy dwieście złotych).

Sąd orzekł o kosztach postępowania zgodnie z art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: z dnia 25 marca 2014 r., Dz.U. z 2014 r., poz. 637 ze zm.).

